

Visiem
zēniem,
kurus esmu
♥ mīlējusi

DŽENIJA
HANA

To all
The boys I loved
before

JENNY
HAN

Visiem
zēniem,
kurus esmu
♥ mīlējusi

DŽENIJA
HANA

No angļu valodas tulkojusi
Krista Betija Samauska

Z ZVAIGZNE

821.111 (73)-93
Ha 361

Jenny Han
TO ALL THE BOYS I'VE LOVED BEFORE
Text copyright © 2014 by Jenny Han

Vāka dizaina autore **Aija Andžāne**
Grāmatas vākam izmantots attēls: depositphotos.com

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Krista Betija Samauska, 2020
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2020
ISBN 978-9934-0-8474-4

Manai māsaī Sūzanai – Hanu meitenes uz mūžu

Man patīk “glābt” lietas. Ne kaut ko svarīgu kā vaļi, cilvēki vai apkārtējā vide. Bet gan muļķīgas lietišas. Porcelāna zvaniņus, kurus var iegādāties suvenīru veikaliņos. Cepumu formiņas, ko nekad neizmantošu, – jo kuram gan vajag cepumus pēdas veidolā? Lentītes matiem. Mīlas vēstules. Varētu teikt, ka no visām lietām, kuras esmu saglabājusi, mīlas vēstules ir mana lielākā bagātība.

Savas vēstules es glabāju zilzaļā cepuru kārbā, kuru man nopirka mamma vintāžas veikaliņā pilsētas centrā. Tās nav mīlestības vēstules, kuras man būtu uzrakstījis kāds cits; tādu man nav. Šīs ir vēstules, kuras esmu uzrakstījusi es pati. Vienu katram zēnam, kuru jebkad esmu mīlējusi, – kopumā piecas.

Kad rakstu, es neko nepaturu sevī. Rakstu tā, it kā viņš nekad vēstuli nelasīs. Jo viņš nekad arī to nelasīs. Katru noslēpumaināko domu, katru smalkāko novērojumu, visu, ko esmu uzkrājusi sevī, ielieku vēstulē. Un, kad esmu pabeigusi, to aizzīmogoju, norādu adresātu un noglabāju savā zilzaļajā cepuru kārbā.

Tās nav mīlas vēstules šī vārda tiešajā nozīmē. Vēstules tiek rakstītas tad, kad vairs negribu būt iemīlējusies. Tās ir atvadām. Jo, kad esmu vēstuli uzrakstījusi, es vairs neesmu pārņemta ar savām jūtām. Varu mierīgi ēst brokastu pārslas un neprāt, vai arī viņam patīk *Cheerios* ar

banāniem; varu dziedāt līdzī mīlas dziesmām, neveltot tās viņam. Ja mīlestība ir kā apsēstība, tad varbūt manas vēstules ir kā eksorcisms. Vēstules mani atbrīvo. Vai vismaz tā tam vajadzētu būt.

LAI GAN DŽOŠS IR MĀRGOTAS DRAUGS, VARĒTU TEIKT, KA VIŅU IR iemīlējusi visa mana ģimene. Grūti pateikt, kurš no mums visvairāk. Pirms viņš kļuva par Mārgotas draugu, viņš bija vienkārši Džošs. Viņš vienmēr ir bijis tepat – mums blakus. Es saku “vienmēr”, bet tā laikam nav taisnība. Džošs ievācās mums kaimiņos pirms pieciem gadiem, bet jūtos tā, it kā viņš tur būtu dzīvojis vienmēr.

Manam tētim patīk Džošs, jo viņš ir zēns, bet tētim apkārt ir tikai meitenes. Un tā patiešām ir: visu cauru dienu – vienas vienīgas sievietes. Mans tētis ir ginekologs, kurš pieņem dzemdības, un viņš ir arī mūsu, triju meiteņu, tēvs, tā ka patiešām sanāk visu dienu tikai meitenes, meitenes, meitenes. Viņam Džošs patīk arī tāpēc, ka Džošam patīk komiksi un reizēm viņš kopā ar manu tēti dodas makšķerēt.

Vienu reizi tētis mūs pierunāja doties makšķerēt. Beigu beigās es sāku raudāt, jo nosmērēju kurpes ar dubļiem, Mārgota sāka pinkšķēt, jo saslapināja ūdenī grāmatu, un Kitija raudāja, jo bija vēl tikai mazs bērns.

Kitijai patīk Džošs, jo viņš spēlē ar manu mazo māsu kārtis, nesākdams garlaikoties. Vai vismaz izliekas, ka negarlaikojas. Viņi sader viens ar otru. Ja es šoreiz uzvarēšu, tev man jāuztaisa tostermaize bez garozas ar kraukšķīgo zemesriekstu sviestu. Tāda ir Kitija. Ja mājās vairs

nebūs kraukšķīgā zemesriekstu sviesta, Džošs teiks: žēl, ka tā, izvēlies kaut ko citu. Bet tad Kitija dīks tik ilgi, līdz viņš aizskries uz veikalu un to nopirks. Jo tāds ir Džošs.

Ja man būtu jāpaskaidro, kādēļ Mārgota viņu mīl, tad varbūt es teiktu: tādēļ, ka mēs visi viņu mīlam.

Dzīvojamā istabā Kitija līmē pie milzīga kartona gabala suņu bildes. Viņai apkārt mētājas dažādi papīri un to gabaliņi. Viņa, pie sevis dungojot, saka: “Kad tētis man jautās, ko es gribu Ziemassvētkos, es atbildēju: izvēlies kādu no šīm suņu šķirnēm, un viss būs kārtībā.”

Mārgota un Džošs zviln uz dīvāna, bet es, atlaidusies uz grīdas, skatos televīziju. Džošs pagatavoja lielu bļodu ar popkornu, un es tam cītīgi nododos, stūķēdama mutē sauju pēc saujas.

Ekrānā parādās smaržu reklāma: meitene ap kaklu sasienamā orhidejas krāsas kleitā, tik plānā kā zīdpapīrs, skrien pa Parīzes ieliņām. Ko tikai es nedotu, lai būtu tā meitene zīdpapīra kleitā, kura pavasarī skraida pa Parīzi! Tik pēkšņi pietraucos sēdus, ka aizrijos ar popkorna graudiņu. Klepojot saku: “Mārgot, pavasara brīvlaikā satiekamies Parīzē!” Jau iztēlojos sevi virpuļojošu ar pistāciju makarūnu vienā rokā un aveņu otrā.

Mārgotai iemirdzas acis. “Domā, tētis tev ļaus?”

“Jā, tādā veidā es iepazītu kultūru. Viņam nāksies ļaut.” Bet tā ir taisnība, ka viena pati nekad nekur neesmu lidojusi. Un vēl tas, ka vispār neesmu bijusi ārpus šīs valsts robežām. Vai Mārgota mani sagaidītu lidostā vai arī man pašai būtu jāatrod ceļš uz hosteli?

Džošs, šķiet, ir pamanījis pēkšņo satraukumu manā sejā un saka: “Neuztraucies, tavs tētis noteikti ļaus tev braukt, ja lidošu ar tevi.”

Es uzreiz atplaukstu. “Jā! Mēs varētu apmesties hostelos un pārtikt tikai no smalkmaizītēm un siera.”

“Mēs varētu apskatīt Džima Morisona kapu!” Džošs piebilst.

“Mēs varētu aiziet uz “Parfīmēriju” un pagatavot savas personīgās smaržas!” es iegavilējos, un Džošs iespurdzas.

“Ē, esmu pārliecināts, ka personīgo smaržu izgatavošana “Parfīmērijā” maksā tikpat, cik nedēļa hosteli,” viņš saka. Tad piebilst Mārgotai: “Tava māsa cieš no pārāk grandiozām ilūzijām.”

“No mums trijām viņa ir vissmalkākā,” Mārgota piekrīt.

“Kā tad ar mani?” Kitija iečinkstas.

“Tu?” es iesmejos. “Tu esi *visnesmalkākā* no visām Songu māsām. Man ir jālūdzas, lai tu pirms gulētiešanas nomazgā kājas, nemaz nerunājot par to, lai ieej dušā.”

Kitija piesarkst un saviebjas. “Es par to nemaz nerunāju, tu, dodo* tāda. Es *runāju* par Parīzi.”

Nevērīgi atmetu ar roku. “Tu esi pārāk maza, lai nakšnotu hosteli.”

Kitija aizlien pie Mārgotas un ieraušas klēpī, kaut gan viņai ir jau deviņi gadi un viņa ir par lielu, lai vēl līstu kādam klēpī. “Mārgot, tu taču ļausi man braukt, vai ne?”

“Tas varētu būt ģimenes ceļojums,” Mārgota ierosina, uzspiežot viņai uz vaiga buču. “Tu, Lāra Džīna un tētis – mēs visi varētu braukt.”

Es saraucu pieri. Tas galīgi nav tāds Parīzes ceļojums, kādu biju iztēlojusies. Džošs Kitijai virs galvas noplāta muti: *Parunāsim par to vēlāk*. Un es viņam par atbildi neuzkrītoši paceļu uz augšu abus īkšķus.

* Dodo – izmiris baložu dzimtas putns ar ļoti liķu degunu. Šeit un turpmāk – tulk. piez.

Vēlāk vakarā, kad Džošs jau sen ir prom, bet Kitija un tētis – aizmiguši, mēs ar Mārgotu sēžam virtuvē. Iekārtojies pie galda, viņa skatās savā datorā; es turpat blakus viņai cepumu mīklu mazās bumbiņās, iemērcot tās kanēlī un cukurā. Kanēļa cepumi paredzēti Kitijai, lai es tiktu viņas “labajā sarakstā”. Kad iegāju novēlēt arlabunakti, māšele pagriezās uz otriem sāniem un nebilda ne vārda, jo aizvien vēl ir pārliecināta, ka es tīšām centīšos neļaut, lai viņa brauktu uz Parīzi. Man ir padomā nolikt šķīvi ar cepumiem blakus Kitijas spilvenam, lai viņa no rīta varētu pamosties ar svaigu cepumu smaržu.

Mārgota ir izteikti klusa. Tad viņa piepeši, palūkoda mās augšup no datora ekrāna, izsauj: “Es šovakar izšķīros ar Džošu. Pēc vakariņām.”

Cepumu mīklas bumbiņa izslīd man no pirkstiem un piezemējas cukurtraukā.

“Bija jau laiks,” viņa piebilst. Māsai nav apsārtušas acis; nedomāju, ka viņa būtu raudājusi. Arī balss ir mierīga un rāma. Ikviens, kurš palūkotots uz Mārgotu, teiktu, ka viņai viss ir kārtībā. Jo Mārgotai vienmēr viss ir kārtībā, pat ja tā nav.

“Nesaprotu, kāpēc tev vajadzēja viņu pamest,” es saku. “Tas, ka tu dosies uz koledžu, vēl nenožīmē, ka jums uzreiz jāšķiras.”

“Lāra Džīna, es došos uz Skotiju, nevis uz Virdžīnijas Universitāti. Sentendrūsas koledža ir gandrīz sešarpus tūkstoš kilometru attālumā no šejienes.” Viņa uzstumj brilles augstāk uz deguna. “Kāda gan būtu jēga?”

Nespēju noticēt, ka viņa tā varēja pateikt. “Jēga ir Džošā. Džošā, kurš tevi mīl vairāk, nekā jebkurš zēns jebkad ir mīlējis kādu meiteni!”